

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0150/2010

7.5.2010

SPRAWOZDANIE

w sprawie nowego impulsu dla strategii zrównoważonego rozwoju europejskiej
akwakultury
(2009/2107(INI))

Komisja Rybołówstwa

Sprawozdawca: Guido Milana

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
PODSTAWY	17
OPINIA KOMISJI OCHRONY ŚRODOWISKA NATURALNEGO, ZDROWIA PUBLICZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA ŻYWNOCİ	20
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI	24

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie nowego impulsu dla strategii zrównoważonego rozwoju europejskiej akwakultury (2009/2107(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Budowa zrównoważonej przyszłości dla akwakultury – Nowy impuls dla strategii zrównoważonego rozwoju europejskiej akwakultury” (COM(2009)0162),
- uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 710/2009 z dnia 5 sierpnia 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 889/2008 ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w odniesieniu do ustanawiania szczegółowych zasad dotyczących ekologicznej produkcji zwierzęcej w sektorze akwakultury i ekologicznej produkcji wodorostów morskich¹,
- uwzględniając wniosek w sprawie rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 708/2007 w sprawie wykorzystania w akwakulturze gatunków obcych i nie występujących miejscowo (COM(2009)0541),
- uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 257/2009 z dnia 24 marca 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 794/2004 w odniesieniu do formularza informacji uzupełniających służącego do zgłaszania pomocy dla rybołówstwa i akwakultury²,
- uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 248/2009 z dnia 19 marca 2009 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 104/2000 w zakresie notyfikacji dotyczących uznawania organizacji producentów, ustalania cen oraz interwencji w zakresie organizacji wspólnego rynku produktów rybołówstwa i akwakultury (przekształcenie)³,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2006/88/WE w sprawie wymogów dotyczących kwarantanny zwierząt akwakultury⁴ oraz decyzję Komisji 2008/946/WE z dnia 12 grudnia 2008 r. wdrażającą dyrektywę Rady 2006/88/WE⁵,
- uwzględniając dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającą ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej⁶,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 66/2010 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia

---

¹ Dz.U. L 204 z 6.8.2009, s. 15.

² Dz.U. L 81 z 27.3.2009, s. 15.

³ Dz.U. L 79 z 25.3.2009, s. 7.

⁴ Dz.U. L 328 z 24.11.2006, s. 14.

⁵ Dz.U. L 337 z 16.12.2008, s. 94.

⁶ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1.

25 listopada 2009 r. w sprawie oznakowania ekologicznego UE¹,

- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych²,
- uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 271/2010 z dnia 24.03.10 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 889/2008 ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w odniesieniu do ustanawiania szczegółowych zasad dotyczących ekologicznej produkcji zwierzęcej w sektorze akwakultury i ekologicznej produkcji wodorostów morskich³,
- uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1251/2008 z dnia 12 grudnia 2008 r. wdrażające dyrektywę Rady 2006/88/WE w zakresie warunków oraz wymagań certyfikacji w odniesieniu do wprowadzania do obrotu i przywożenia do Wspólnoty zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz ustanawiające wykaz gatunków-wektorów⁴,
- uwzględniając komunikaty Komisji zatytułowane: „Wytyczne dotyczące zintegrowanego podejścia do polityki morskiej: w kierunku najlepszych praktyk w zakresie zintegrowanej gospodarki morskiej i konsultacji z zainteresowanymi stronami” (COM(2008)0395), „Mapa drogowa na rzecz planowania przestrzennego obszarów morskich: opracowanie wspólnych zasad w UE” (COM(2008)0791) i „Rozwój międzynarodowego wymiaru zintegrowanej polityki morskiej Unii Europejskiej” (COM(2009)0536), a także niedawne sprawozdanie z postępu prac w dziedzinie zintegrowanej polityki morskiej UE (COM(2009)0540),
- uwzględniając sprawozdania i opinie naukowe wydane przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) w 2008 r. dotyczące dobrostanu sześciu głównych hodowlanych gatunków ryb w UE oraz opinie naukowe wydane przez EFSA w 2009 r. dotyczące dobrostanu ośmiu hodowlanych gatunków ryb podczas uboju,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 25 lutego 2010 r.⁵ w sprawie zielonej księgi Komisji dotyczącej przyszłości wspólnej polityki rybołówstwa (COM(2009)0163),
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 4 grudnia 2008 r.⁶ w sprawie przyjęcia europejskiego planu zarządzania populacją kormoranów,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 2 września 2008 r.⁷ w sprawie rybołówstwa i akwakultury w kontekście zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną w Europie,
- uwzględniając własną rezolucję legislacyjną z dnia 31 stycznia 2008 r.⁸ w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie

---

¹ Dz.U. L 27 z 31.1.2010, s. 1.

² Dz.U. L 189 z 20.7.2007, s. 1.

³ Dz.U. L 84 z 31.3.2010, s. 19.

⁴ Dz.U. L 337 z 16.12.2008, s. 41.

⁵ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0039.

⁶ Dz.U. C 21 E z 28.1.2010, s. 11.

⁷ Dz.U. C 295 E z 4.12.2009, s. 1.

⁸ Dz.U. C 68E z 21.3.2009, s. 39.

przekazywania przez państwa członkowskie statystyk w dziedzinie akwakultury,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 grudnia 2007 r.¹ w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury,
  - uwzględniając rezolucję z dnia 7 września 2006 r.² w sprawie rozpoczęcia debaty nad stanowiskiem Wspólnoty w sprawie programów oznakowania ekologicznego dla produktów rybołówstwa,
  - uwzględniając własną rezolucję z dnia 16 stycznia 2003 r.³ w sprawie akwakultury w Unii Europejskiej dziś i w przyszłości,
  - uwzględniając wytyczne do celów analizy pomocy państwa dla rybołówstwa i akwakultury⁴ oraz przyjęcie wytycznych do celów analizy pomocy państwa dla rybołówstwa i akwakultury,
  - uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) i własną rezolucję z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie nowej roli i obowiązków Parlamentu przy wdrażaniu traktatu lizbońskiego⁵,
  - uwzględniając sprawozdanie z czwartego posiedzenia podkomisji ds. akwakultury FAO⁶,
  - uwzględniając Kodeks postępowania FAO w zakresie odpowiedzialnego rybołówstwa⁷,
  - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7-0150/2010),
- A. mając na uwadze, że w chwili obecnej na szczeblu wspólnotowym nie istnieją szczegółowe i zharmonizowane ramy prawne dla sektora akwakultury, do którego odnosi się natomiast wiele przepisów wspólnotowych dotyczących innych aspektów (środowisko naturalne, zdrowie publiczne itp.) i przepisów krajowych, które mogą różnić się nawet znacząco w poszczególnych państwach członkowskich, prowadząc do dezorientacji podmiotów działających w omawianym sektorze, a także powodować przypadki dyskryminacji i zniekształcania rynku,
- B. mając na uwadze, że najważniejszym działaniem Komisji byłoby przedstawienie wniosku w sprawie rozporządzenia ustanawiającego przepisy dla sektora akwakultury, a tym samym wprowadzenie niezbędnej jasności prawnej,
- C. mając na uwadze, że sektor akwakultury jest innowacyjnym sektorem gospodarki, o

¹ Dz.U. C 323 E z 18.12.2008, s. 271.

² Dz.U. C 305E z 14.12.202006, s. 233.

³ Dz.U. C 38E z 12.02.2004, s. 318.

⁴ Dz.U. C 84 z 03.04.2008, s. 10.

⁵ Teksty przyjęte, P6_TA-PROV(2009)0373.

⁶ Posiedzenie odbyło się w Puerto Varas w Chile w dniach 6-10 października 2008 r.

<http://www.fao.org/fishery/nems/36393/en>

⁷ Kodeks postępowania FAO przyjęty dnia 31 października 1995 r.

dużym potencjale wykorzystania technologii i inwestycji w struktury i badania naukowe, dysponując długoterminowymi planami działania i finansowania, które wymagają w związku z tym pewności prawnej oraz jasnych i stabilnych ram legislacyjnych,

- D. mając na uwadze, że sektor akwakultury jest bezpośrednio związany z zagadnieniami najważniejszymi dla naszego społeczeństwa, takimi jak ochrona środowiska, turystyka, planowanie urbanistyczne i rozwój regionalny oraz zdrowie publiczne i ochrona konsumentów, sprawą kluczową jest zatem uwzględnienie interesów tego sektora i zapewnienie mu równego traktowania,
- E. mając na uwadze, że istnienie każdej formy akwakultury musi być uzasadnione z punktu widzenia trwałego rozwoju i społecznego, a zatem nie mogą one prowadzić do powstania szkód w ekosystemach w wyniku wzrostu koncentracji naturalnych substancji oraz koncentracji substancji wyprodukowanych przez człowieka, jak np. nieulegających degradacji chemikaliów i dwutlenku węgla, a także w wyniku fizycznych zakłóceń;
- F. mając na uwadze, że komunikat Komisji z 2002 r. okazał się niewystarczający, aby zmobilizować państwa członkowskie do nadania poważnego impulsu na rzecz rozwoju sektora akwakultury wspólnotowej, podczas gdy w ostatnich dziesięciu latach sektor ten odznaczył się silnym rozwojem na szczeblu światowym, a także znacznym wzrostem popytu na produkty z ryb (pochodzących zarówno z połowów, jak i z hodowli), co wiązało się z znaczącym wzrostem importu z krajów trzecich,
- G. mając na uwadze, że UE jest importerem netto produktów rybołówstwa i akwakultury oraz że zapotrzebowanie na te produkty wykazuje tendencję wzrostową zarówno na szczeblu światowym, ze względu na wzrost liczby ludności, jak i na szczeblu wspólnotowym, ze względu na przeszłe i przyszłe akcesje do UE państw, w których wzrost zapotrzebowania jest jeszcze większy, a także ze względu na zmiany zwyczajów żywieniowych na korzyść żywienia opartego na zdrowszych produktach,
- H. mając również na uwadze, że konieczne jest wprowadzenie wiarygodnego systemu certyfikacji produktów akwakultury;
- I. mając na uwadze, że zrównoważony wspólnotowy sektor akwakultury może w decydujący sposób przyczynić się do zapewnienia zaopatrzenia spożywczego w wysokiej jakości produkty z ryb, przyczyniając się do zmniejszenia presji na dzikie gatunki poprzez zróżnicowanie dostaw produktów rybołówstwa i akwakultury, a także odgrywać ważną rolę w zakresie bezpieczeństwa żywności, działalności gospodarczej i zatrudnienia, szczególnie na obszarach wiejskich i w regionach przybrzeżnych,
- J. mając zatem na uwadze, że Unia Europejska powinna nadać większą wagę strategiczną sektorowi zrównoważonej akwakultury i jego rozwojowi na poziomie wspólnotowym, przeznaczając nań niezbędne środki finansowe, mając na uwadze fakt, że wysoko rozwinięta technologia, jaka jest potrzebna do prowadzenia działalności w dziedzinie akwakultury, często wymaga wysokich inwestycji ze strony przedsiębiorstw, bez względu na ich rozmiar,

- K. mając na uwadze, że w związku ze znaczeniem rozwoju sektora akwakultury, Komisja jest proszona o wyodrębnienie puli środków na ten cel z Europejskiego Funduszu Rybołówstwa; mając na uwadze, że odpowiednie instrumenty powinny być wystarczająco elastyczne i skuteczne, żeby zapewnić rozwój sektora, w tym badań naukowych,
- L. mając na uwadze wysokie wymagania w zakresie badań naukowych i innowacji technologicznej, konieczne dla zapewnienia konkurencyjności i trwałego rozwoju akwakultury oraz satysfakcjonującego prowadzenia działalności gospodarczej w tym sektorze, którym to wymaganiom często nie mogą sprostać liczne przedsiębiorstwa działające w nim, niezależnie od tego, czy są to małe i średnie przedsiębiorstwa czy też duże spółki,
- M. mając na uwadze, że aby polityka na rzecz trwałej akwakultury była skuteczna, będzie musiała zostać ustrukturuwana w sposób umożliwiający i wspierający wielodyscyplinarny i skoordynowany udział wszystkich sektorów związanych z tą działalnością,
- N. mając na uwadze, że Unia Europejska już teraz wprowadza politykę wsparcia na rzecz produktów ekologicznego rolnictwa i ekologicznej akwakultury poprzez wdrażanie rozporządzeń 834/2007, 889/2008 i 710/2009 stanowiących punkt zwrotny dla zrównoważonego sektora europejskiej akwakultury ściśle związanej z nadaniem większej wartości własnym produktom w celu poprawy ich konkurencyjności, ochrony konsumentów oraz informacji i zwiększenia swobody wyboru konsumentów,
- O. mając na uwadze, że każda polityka na rzecz zrównoważonej akwakultury, wspólnotowa bądź krajowa, powinna uwzględniać różnice w poszczególnych rodzajach produkcji akwakultury (ryby morskie, ryby słodkowodne, mięczaki i skorupiaki, wodorosty morskie i szkarłupnie), prowadząc odpowiednie działania przystosowane do struktury i różnych problemów związanych z rynkiem i konkurencją,
- P. mając na uwadze, że środki służące sprzyjaniu rozwojowi zrównoważonej akwakultury muszą uwzględniać w niektórych przypadkach potrzebę ograniczenia do minimum poziomu stresu spowodowanego intensywnością hodowli lub transportem oraz poszukiwać mniej brutalnych metod uboju, a także ogólnie sprzyjać dobrostanowi ryb,
- Q. mając na uwadze, że art. 13 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej uznaje ryby za istoty zdolne do odczuwania i stanowi, że tworząc i wdrażając swoje strategie polityczne dotyczące rybołówstwa, Unia i jej państwa członkowskie w pełni uwzględniają wymogi w zakresie dobrostanu zwierząt;
- R. mając na uwadze, że w wielu państwach członkowskich UE podmioty działające w sektorze skarżą się na nadmiar przeszkód biurokratycznych i obciążeń administracyjnych wynikających z istniejących ram prawnych, które ograniczają produktywność i konkurencyjność prowadzonych przez nich przedsiębiorstw, zniechęcając inwestorów,
- S. mając na uwadze, że ryby są naturalnym składnikiem pokarmu wielu hodowlanych gatunków ryb i większość gospodarstw hodowli ryb stosuje pasze, które zawierają pewne ilości mączki rybnej i olei rybnych,
- T. mając na uwadze, że jednocześnie w wielu państwach członkowskich UE brakuje

szczegółowego, regularnego planowania urbanistycznego na szczeblu krajowym lub regionalnym, które regulowałoby tworzenie infrastruktury w rejonach kontynentalnych, przybrzeżnych i morskich i w przejrzysty sposób określałoby strefy udostępnione do prowadzenia akwakultury, dzięki czemu można by tam uniknąć łatwo przewidywalnych konfliktów interesów z polityką ochrony środowiska i innymi sektorami gospodarki, takimi jak turystyka, rolnictwo, połowy przybrzeżne itd.,

- U. mając na uwadze, że polityka na rzecz zrównoważonej akwakultury może współistnieć z obszarami „Natura 2000”, mogąc nawet przyczyniać się w pozytywny sposób do zarządzania nimi w przypadkach, gdy pozwalają na to cele związane z ochroną danego obszaru oraz do dobrobytu danej ludności w zakresie tradycyjnych połowów skorupiaków lub zakładów akwakultury o odpowiednich rozmiarach, których nie można zlokalizować w innych miejscach, spełniających wspólnotowe przepisy dotyczące oceny wpływu na środowisko i w zakresie ochrony siedlisk,
- V. mając na uwadze fakt, że produkty wspólnotowe odczuwają dziś silną konkurencję produktów pochodzących z krajów trzecich (przede wszystkim z Turcji, Chile, Wietnamu i Chin), w których przedsiębiorstwa ponoszą znacznie niższe koszty produkcji, gdyż nie podlegają tym samym ograniczeniom prawnym ani ścisłym standardom ochrony środowiska i fitosanitarnym i mogą stosować niskie płace (dumping społeczny), co wywiera dodatkową presję na wspólnotowy sektor akwakultury, wpływając negatywnie na jakość żywności i narażając zdrowie konsumentów,
- W. mając na uwadze, że działalność w dziedzinie akwakultury wywiera mniejszy wpływ na środowisko niż inne sektory o podstawowym znaczeniu (rolnictwo i hodowla), w związku z czym są to produkty bardziej ekologiczne niż produkty rolnicze lub hodowli; mając na uwadze, że część europejskiego społeczeństwa obywatelskiej nie jest tego świadoma tego, co może być przyczyną nieuzasadnionych uprzedzeń odnośnie do tych produktów;
- X. mając na uwadze, że szkody powodowane przez kormorany na wielu obszarach poważnie zagrażają tradycyjnej, naturalnej gospodarce stawowej,

UWAGI OGÓLNE

1. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji Europejskiej dotyczącą przedstawienia ww. komunikatu (COM(2009)0162), co świadczy o zwróceniu większej uwagi na sektor zrównoważonej akwakultury w perspektywie dokonania zapowiadanej reorganizacji prawodawstwa, które będzie skuteczniej odzwierciedlało potrzeby i wyzwania omawianego sektora, aby umocnić go na szczeblu światowym;
2. podkreśla, że wraz z wejściem w życie traktatu z Lizbony Parlament Europejski przestał być organem konsultacyjnym w sektorze rybołówstwa, stając się współprawodawcą również w sektorze akwakultury;
3. uważa, że każda reforma legislacyjna w sektorze akwakultury powinna wpisywać się w sposób harmonijny i uzupełniający w trwający proces reformy WPRyb;
4. zauważa, że Parlament już w przeszłości zwracał uwagę na potrzebę przyjęcia ściślejszego, spójnego i przejrzystego prawodawstwa w dziedzinie akwakultury;

5. wyraża przekonanie, że sektor silnej, zrównoważonej akwakultury mógłby posłużyć jako katalizator dla rozwoju wielu oddalonych obszarów przybrzeżnych i wiejskich państw członkowskich i przyczynić się do rozwoju lokalnej produkcji, przynosząc również znaczne korzyści konsumentom w postaci zdrowych produktów żywnościowych wysokiej jakości, wytwarzanych przy użyciu zrównoważonych metod;
6. uważa, że należy zwiększyć konkurencyjność akwakultury we Wspólnocie poprzez zaangażowane, silne, ukierunkowane i ciągłe wsparcie przeznaczone na rozwój technologiczny jest niezbędnym warunkiem rozwoju zrównoważonej, nowoczesnej i wydajnej akwakultury, przynoszącej zyski i przyjaznej dla środowiska; przypomina również, że aby inwestycje w badania i rozwój były opłacalne, potrzebne są sieci badawcze, wielodyscyplinarne grupy badawcze, transfer technologii i koordynacja między sektorem a naukowcami za pomocą platform technologicznych;
7. z zadowoleniem przyjmuje stworzenie Europejskiej Platformy na rzecz Technologii i Innowacji w dziedzinie Akwakultury, biorąc pod uwagę potrzebę wspierania sektora akwakultury poprzez doskonałość w badaniach i innowacjach, aby sprostać nowym wyzwaniom;
8. uważa, że sukces zrównoważonej akwakultury europejskiej będzie zależał przede wszystkim od stworzenia – na szczeblu krajowym i lokalnym – klimatu bardziej sprzyjającego przedsiębiorstwom i w związku z tym zwraca się do państw członkowskich o bezzwłoczne przyspieszenie działań w tym kierunku, a także o promowanie wymiany doświadczeń i najlepszych praktyk na szczeblu wspólnotowym;
9. podkreśla, że zmniejszenie obciążeń biurokratycznych zachęci do inwestowania w sektorze i uważa za konieczne wprowadzenie w najbliższym czasie przez państwa członkowskie, w ścisłej współpracy z władzami lokalnymi, kroków upraszczających procedury administracyjne, przewidujących przejrzyste i ustandaryzowane procedury udzielania zezwoleń w przypadku wniosków o założenie nowych przedsiębiorstw w sektorze akwakultury;
10. uważa, że wspólnotowy sektor zrównoważonej i ekologicznej akwakultury jest w stanie dostarczać konsumentom produkty spożywcze wysokiej jakości, przyczyniając się do zdrowego i zrównoważonego żywienia;
11. uważa, że systemów akwakultury, które prowadzą do zmniejszenia połowów lub zanieczyszczają wody przybrzeżne, nie należy uznawać za zrównoważone i że europejski sektor akwakultury powinien priorytetowo traktować gatunki roślinożerne i mięsożerne, które mogą się dobrze rozwijać przy mniejszym spożyciu mączki rybnej i olei rybnych;
12. podkreśla, że rozszerzenie sektora akwakultury w Europie wymaga jego stałego rozwoju, aby zmniejszyć współczynnik pokarmowy białka z odławianych dziko żyjących ryb w produkcji; wskazuje, że dziko żyjące stada ryb nadających się do produkcji pasz są ograniczone i w wielu przypadkach nadmiernie odławiane, w związku z czym rozwój akwakultury powinien koncentrować się w większym stopniu na gatunkach roślinożernych i rybożernych, które następnie mogą się znacząco przyczynić do zmniejszenia współczynnika pokarmowego;

13. uważa za pilne i konieczne wprowadzenie i wzmocnienie ścisłych i przejrzystych kryteriów dotyczących jakości i identyfikowalności produktów pochodzących z akwakultury unijnej, ogólnie poprawiając sposób żywienia ryb, wprowadzając i uściślając kryteria oznakowania produktów akwakultury wysokiej jakości i produktów akwakultury ekologicznej;
14. uważa, że priorytetowym celem certyfikacji ekologicznej produktów akwakultury jest promowanie przyjaznego dla środowiska wykorzystywania żywych zasobów wodnych w kontekście zrównoważonego rozwoju uwzględniającego aspekty środowiskowe, gospodarcze i społeczne w poszanowaniu zasad zapisanych w Kodeksie postępowania w zakresie odpowiedzialnego rybołówstwa¹ i w przyszłych wytycznych promowanych przez FAO;
15. wzywa Komisję do wprowadzenia europejskiego programu ekologicznego oznakowania produktów rybołówstwa i akwakultury, zgodnego ze wspólnotowymi wytycznymi w zakresie ekologicznego oznakowania; podkreśla, że ekologiczne oznakowanie nie tylko zwiększa konkurencyjność europejskich produktów akwakultury, lecz również zwiększa przejrzystość rynku, na którym mnożą się prywatne certyfikacje, co może dezorientować konsumenta;
16. wzywa Komisję do podjęcia działań celem zagwarantowania, że ilość hodowli akwakultury nie będzie wpływała na naturalny stan lub zdolność do życia dzikich populacji, na ekosystemy morskie i ogólnie na bioróżnorodność;
17. uważa, że wsparcie finansowe przeznaczone na rekompensatę wyrządzonych szkód, powodowanych przez zwierzęta objęte ochroną prawną, jest niezbędnym warunkiem rozwoju zrównoważonej, nowoczesnej i wydajnej akwakultury;
18. uważa, że jakiegokolwiek proponowane prawodawstwo wspólnotowe nie może opierać się na podejściu ogólnym czy niezróżnicowanym, nawet gdyby dotyczyło aspektów wspólnych, takich jak oceny wpływu na środowisko naturalne, wykorzystywanie i ochrona wód lub identyfikowalność produktu;
19. potwierdza konieczność bardziej przekonującego zaangażowania Unii na rzecz inwestycji w sektorze zrównoważonej akwakultury poprzez udzielanie dodatkowego finansowania ze wspólnotowego funduszu na rzecz rybołówstwa, przyznając pierwszeństwo najlepszej praktyce środowiskowej; wskazuje jednak, że przyszłe finansowanie działań związanych z akwakulturą powinno być możliwe wyłącznie pod warunkiem skutecznego wdrożenia dyrektywy w sprawie oceny oddziaływania na środowisko (OOŚ)² celem zagwarantowania, że finansowane projekty nie będą powodowały degradacji środowiska lub zubożenia zasobów dziko żyjących ryb lub skorupiaków;
20. podkreśla, że poszanowanie różnorodności biologicznej powinno stać się podstawową zasadą polityki UE w dziedzinie akwakultury, zarówno w odniesieniu do wód krajowych, jak i zewnętrznego wymiaru strategii w zakresie akwakultury, przy wspieraniu hodowli ryb jedynie w wypadku, gdy hodowane gatunki występują lokalnie bądź są już dobrze

---

¹ Kodeks przyjęty przez FAO w dniu 31 października 1995 r.

² Dyrektywa 85/337/EWG, zmieniona dyrektywą 97/11/WE i 2003/35/WE (dyrektywa w sprawie OOŚ)

ugruntowane; wzywa do naukowej oceny ryzyka wprowadzania innych niż rdzenne gatunków oraz opracowania sposobów na pohamowanie rozprzestrzeniania się i monitorowanie ekologicznie szkodliwych gatunków;

21. przypomina, że tradycyjne połowy skorupiaków wraz z pozostałą działalnością w zakresie akwakultury należy włączyć do wspólnej polityki rybołówstwa, aby zapewnić trwałość gospodarczą, społeczną i w zakresie ochrony środowiska oraz dostęp bez dyskryminacji do europejskich środków finansowych;
22. uważa, iż konieczne jest podjęcie wszelkich przydatnych kroków, tak aby każdy produkt akwakultury importowany do UE z krajów trzecich, niezależnie od tego, czy przeznaczony do konsumpcji czy do przetwórstwa, w pełni odpowiadał tym samym normom w zakresie zdrowia publicznego i bezpieczeństwa żywności, co produkt wspólnotowy oraz by dokładne kontrole we właściwych miejscach odnosiły pożądany skutek, nie tworząc jednak nowych barier handlowych i zachęcając do wymiany najlepszych praktyk z krajami rozwijającymi się;
23. podkreśla, że akwakultura powinna być uważana za uzupełnienie sektora połowowego, w szczególności w zakresie dostaw rynkowych i potencjału zatrudnienia;

UWAGI SZCZEGÓŁOWE

Ramy legislacyjne, administracyjne i finansowe

24. wzywa Komisję do przedstawienia w najbliższym czasie wniosku w sprawie rozporządzenia, które łączyłoby w jednym tekście wszystkie przepisy unijne obowiązujące w sektorze akwakultury, a także do wspierania koordynacji między poszczególnymi dyrekcjami generalnymi posiadającymi uprawnienia w tej dziedzinie;
25. zwraca się do Komisji o określenie w takim rozporządzeniu szczegółowych kryteriów i wspólnych podstawowych standardów certyfikacji europejskiej odnoszących się do poszczególnych rodzajów produkcji, którym będą musiały odpowiadać wszelkie wspólnotowe przepisy dotyczące akwakultury, oraz przepisów zmierzających do jak największej harmonizacji kryteriów oddziaływania na środowisko na poziomie Wspólnoty, aby uniknąć wszelkich zakłóceń konkurencji między państwami członkowskimi, przekazując natomiast etap wdrażania i kontroli działalności przedsiębiorstw produkcyjnych właściwym organom państw członkowskich przy pełnym poszanowaniu zasady pomocniczości; np. aspekty związane ze skutkami dla środowiska naturalnego, zaopatrzeniem w wodę, żywieniem hodowanych ryb, mięczaków i skorupiaków w jednostkach produkcyjnych, identyfikowalnością i etykietowaniem produktu, zdrowiem i dbaniem o ryby itp.;
26. uważa, że sektor akwakultury powinien podlegać należytej kontroli i obejmować więcej rodzajów działalności morskiej, takich jak transport morski, turystyka morska, nadmorskie elektrownie wiatrowe, rybactwo itp.;
27. zwraca się do Komisji o podjęcie działań mających na celu zachęcenie państw członkowskich do formalnego zobowiązania się do zebrania przepisów obowiązujących

na ich terytorium w dziedzinie ochrony środowiska i turystyki, a w przypadku stref nieobjętych ograniczeniami do przyjęcia planów urbanistycznych niezbędnych dla zarządzania strefami morskimi i przybrzeżnymi oraz wodami wewnętrznymi w perspektywie powstawania planów sektorowych dla sektora akwakultury, wyraźnie określających obszary, na których możliwe jest tworzenie przedsiębiorstw tego sektora;

28. zwraca się do państw członkowskich o przewidzenie „planowania urbanistycznego morza” i zintegrowanego zarządzania strefami przybrzeżnymi zgodnie z założeniami przewidzianymi w tym zakresie w nowej polityce morskiej UE i ocenami skutków dla środowiska naturalnego, które to planowanie powinno obejmować wszystkie rodzaje działalności w omawianym sektorze, takie jak połowy skorupiaków, akwakultura przybrzeżna, akwakultura typu offshore i słodkowodna oraz o zaangażowanie się w usuwanie obecnie istniejących przeszkód biurokratycznych utrudniających otrzymanie licencji i zezwoleń koniecznych do rozpoczęcia działalności w sektorze zrównoważonej akwakultury, najlepiej wprowadzając punkty kompleksowej obsługi, które umożliwią przeprowadzenie w jednym urzędzie obowiązkowej procedury administracyjnej; wzywa także państwa członkowskie do opracowania długoterminowych planów strategicznych mających na celu wspieranie zrównoważonego rozwoju działalności w tym sektorze oraz Komisję do przedstawienia propozycji wszystkich środków niezbędnych do promowania konkurencyjności w sektorze, uwzględniając specyfikę każdego państwa członkowskiego;
29. chciałby, aby przyszedł Europejski Fundusz Rybołówstwa wspierający zreformowaną WPRyB przewidywał szczegółowe linie budżetowe przeznaczone na zrównoważony rozwój akwakultury i wspieranie inwestycji w sektorze przy poszanowaniu najlepszej praktyki środowiskowej, oraz na promowanie działalności gospodarczej i zatrudnienia ze szczególnym uwzględnieniem tworzenia zakładów innowacyjnych technologicznie i o niewielkim wpływie na środowisko naturalne (na przykład systemy oczyszczania wody umożliwiające usuwanie odpadów i zanieczyszczeń) oraz hodowli sprzyjającej ochronie zdrowia i dobrostanu ryb i form trwałej akwakultury; podkreśla, że linie te muszą być zasilane z dodatkowych środków pochodzących z Europejskiego Funduszu Rybołówstwa i nie powinny być finansowane w drodze ograniczenia finansowania w innych sektorach, w szczególności w sektorze rybołówstwa;
30. chciałby, aby tego rodzaju fundusze należycie uwzględniały potrzebę wspierania finansowego na rzecz przedsiębiorstw w tym sektorze, przede wszystkim na rzecz małych i średnich przedsiębiorstw oraz przedsiębiorstw rodzinnych, bez względu na ich wielkość, na podstawie ich wkładu w rozwój społeczny i gospodarczy obszarów przybrzeżnych, mając szczególnie na uwadze obszary oddalone i graniczne;
31. wyraża poparcie dla koncepcji upraszczania przez państwa członkowskie procedur przyznawania pozwoleń, co umożliwi dostęp do nowych obszarów i ułatwi długofalowy dostęp do już istniejących lokalizacji, szczególnie tych, w których działalność prowadzi MŚP i przedsiębiorstwa rodzinne;
32. nalega ponadto na potrzebę zapewnienia większych nakładów finansowych na badania naukowe, innowację i transfer technologii w dziedzinie trwałej akwakultury ekologicznej, offshore i słodkowodnej, a także z przeznaczeniem dla przedsiębiorstw, które zamierzają przekształcić część lub całość produkcji w produkcję ekologiczną, wraz z opracowaniem

strategii politycznych obejmujących wszystkie sektory kluczowe od etapu zaopatrzenia do etapu oceny i promocji produktów na rynku przy skuteczniejszym opracowaniu tych aspektów w ramach tematycznych przewidzianych w funduszach strukturalnych i w programach wspólnotowych;

33. domaga się, by Komisja wyposażyła sektor akwakultury w prawdziwy instrument ekonomiczny mający zastosowanie w sytuacjach kryzysowych oraz by określiła systemy wsparcia w sytuacjach biologicznych klęsk żywiołowych (takich jak nadmierne szerezenie się toksycznego fitoplanktonu), katastrof („Erika”, „Prestige”) czy ekstremalnych warunków pogodowych (cyklony, powodzie itp.);
34. zwraca się do Komisji i do państw członkowskich o wspieranie eksperymentów w zakresie hodowli gatunków miejscowych, technologii produkcji zdrowych ryb, i zwalczania chorób występujących w akwakulturze, w celu zróżnicowania produkcji akwakultury wspólnotowej, aby mogła oferować produkty wysokiej jakości i uzyskiwać wysoką wartość dodaną, poprzez sprzyjanie badaniom naukowym i wymianę najlepszych praktyk dotyczących wspomnianych gatunków i odnoszących się do nich metod produkcji, aby osiągnąć większy poziom konkurencyjności produktu akwakultury w porównaniu z innymi innowacyjnymi produktami spożywczymi;
35. podkreśla konieczność podjęcia środków gwarantujących uzupełnienie zasobów gatunków, które występują coraz rzadziej w rzekach, a zwłaszcza tradycyjnych gatunków wędrownych mających duże znaczenie dla gospodarki społeczności lokalnych (jesiotr, aloza, łosoś itp.) oraz niektórych gatunków morskich; zwraca uwagę Komisji Europejskiej i państw członkowskich na konieczność zapewnienia niezbędnego finansowania inicjatyw tego typu;
36. zwraca się do Komisji o uwzględnienie tendencji do umieszczania przedsiębiorstw akwakultury na pełnym morzu jako potencjalnego rozwiązania problemu braku przestrzeni na wybrzeżach Europy oraz o uwzględnienie trudnych warunków środowiskowych i klimatycznych, w jakich rozwija się ten rodzaj akwakultury;
37. zwraca się do Komisji i do państw członkowskich o zapewnienie odpowiedniego szkolenia zawodowego w zakresie akwakultury, które pozwoli podnieść konkurencyjność sektora i zachęci pracowników sektora rybołówstwa przemysłowego do ewentualnego przekwalifikowania na inne zarządzanie ekosystemami wodnymi, przyczyniając się również do tworzenia pewnych miejsc pracy dla osób młodych na obszarach wiejskich, przybrzeżnych i najbardziej oddalonych, a zwłaszcza w regionach, które w dużym stopniu zależą od działalności w sektorach rybołówstwa i akwakultury;
38. zwraca się do państw członkowskich o wzięcie pod uwagę tworzenia wyspecjalizowanych organizacji zajmujących się promocją produktów akwakultury, zachęcając również Komisję do rozszerzenia przepisów w sprawie wspólnej organizacji rynku na sektor trwałej akwakultury, a także do wspierania i zachęcania do działań promocyjnych na szczeblu wspólnotowym i na rynkach zewnętrznych;

Polityka jakości i ochrony konsumentów

39. uważa, że trwały rozwój akwakultury nie może być się bez bardzo ścisłej polityki

jakości, bez metod produkcji przyjaznych środowisku i dobrostanowi zwierząt - w odniesieniu do transportu zasobów akwakultury, metod uboju i sprzedaży żywych ryb - bez ścisłych norm sanitarnych ani bez wysokiego poziomu ochrony konsumentów;

40. zachęca zatem Komisję do utworzenia wspólnotowego znaku jakości dla produktów akwakultury i znaku jakości dla produktów akwakultury ekologicznej, opracowując wysokie wymagania zgodne ze wspólnotowymi zasadami produkcji wysokiej jakości i ekologicznej, które gwarantowałyby konsumentom wiarygodność systemu produkcji i kontroli oraz pełną identyfikowalność produktów akwakultury; zachęca Komisję, by rozważyła wykorzystanie już istniejących systemów etykietowania wysokiej jakości ekologicznych produktów sektora akwakultury;
41. uważa, że odpowiedzialna produkcja składników pasz dla ryb, w tym składników morskich, jest podstawowym warunkiem zrównoważonego rozwoju akwakultury;
42. zachęca Komisję, aby w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi organizowała instytucjonalne kampanie informacyjne lub zachęcała do nich w celu promowania produktów pochodzących z akwakultury, w tym produktów akwakultury ekologicznej;
43. ponownie przedstawia własne uwagi już zawarte w rezolucji dotyczącej przyjęcia europejskiego planu zarządzania populacją kormoranów, przypominając, że ograniczenie szkód powodowanych przez kormorany i inne ptaki drapieżne na niekorzyść przedsiębiorstw sektora akwakultury jest ważnym czynnikiem dla kosztów produkcji i tym samym dla zagwarantowania przetrwania i konkurencyjności tych przedsiębiorstw; oraz zwraca uwagę na potrzebę oszacowania strat spowodowanych przez kormorany i inne ptaki drapieżne w akwakulturze i opracowania planów naprawczych w sektorze akwakultury;
44. wzywa Komisję do wdrożenia postulatów Parlamentu Europejskiego uchwalonych w rezolucji z dnia 4 grudnia 2008 r.¹, szczególnie dotyczących wprowadzenia wielostopniowego, koordynowanego na szczeblu europejskim planu zarządzania populacją kormoranów i wspierania gromadzenia danych naukowych dotyczących liczebności populacji kormoranów; domaga się, by Komisja podjęła niezwłocznie działania legislacyjne w tym zakresie;
45. zwraca się do Komisji o zaproponowanie - w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi i biorąc pod uwagę różne uwarunkowania geograficzne i klimatyczne, wykorzystywane techniki produkcji, szczególne cechy hodowanych gatunków oraz wpływ na koszty produkcji - szczegółowych, zrównoważonych kryteriów dotyczących dobrostanu hodowanych ryb (w tym o określenie górnych poziomów zagęszczenia hodowli, ilości protein roślinnych i zwierzęcych wykorzystywanych jako pasza w poszczególnych rodzajach hodowli), które to kryteria będą uwzględniały szczegółowe czynniki związane z hodowlą poszczególnych gatunków, wymogi żywieniowe hodowanych gatunków ryb, etapy cyklu życiowego i uwarunkowania środowiskowe, a także wnioskuje o promowanie praktyk transportu i uboju ograniczających do minimum

---

¹ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 grudnia 2008 r. w sprawie opracowania europejskiego planu zarządzania populacją kormoranów w celu ograniczenia coraz większych szkód wyrządzanych przez kormorany w zasobach rybnych, rybołówstwie i akwakulturze;

źródła stresu i odpowiedniej wymiany wody w zbiornikach służących do hodowli, aby zapewnić dobrostan hodowanych ryb; rozumie, że celem długofalowym musi być zastąpienie białka zwierzęcego białkiem pochodzenia roślinnego w przypadku wszystkich gatunków, jeżeli jest to możliwe, uwzględniając ich potrzeby w zakresie żywienia, oraz że należy uznać za najwyższy priorytet strategiczne badania naukowe dotyczące składników zastępujących składniki podstawowe, mając na uwadze, że badania naukowe dotyczące podstawowych składników odżywczych oraz sposobów ich pozyskiwania z alternatywnych źródeł, takich jak mikroglony i drożdże, spowodowałyby w dalszej perspektywie zmniejszenie zapotrzebowania na mączkę rybną;

46. wzywa Komisję o takie rozszerzenie zakresu stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu¹, by ograniczyć przewóz ryb na długich dystansach i tym samym wspierać lokalną hodowlę ikry i narybku oraz ubój w pobliżu zakładu hodowli;
47. wzywa Komisję do zagwarantowania, że sprowadzanie surowców do produkcji pasz dla ryb będzie zgodne z ekologicznie akceptowalnymi praktykami i nie będzie miało negatywnego wpływu na ekosystemy, z których pobierane są te składniki;
48. wzywa Komisję, by zadbała o unikanie stosowania praktyk przedubojowych, które EFSA uznał za szkodliwe dla dobrostanu ryb; należy zabronić stosowania metod uboju prowadzących według EFSA do tego, że przed śmiercią ryby długo zachowują świadomość, czego przykładem jest duszenie się ryb w zawieszynie lodowej;
49. nalega, by Komisja wydała konkretne techniczne wytyczne dotyczące certyfikacji zrównoważonej paszy dla ryb;

Stosunki zewnętrzne

50. zwraca się do Komisji i do państw członkowskich o podjęcie działań na rzecz ścisłego stosowania prawodawstwa wspólnotowego w całym łańcuchu produktów akwakultury, w tym do pasz i surowców do ich produkcji, importowanych z krajów trzecich;
51. wzywa Komisję, aby najpierw zbadała metody produkcji w hodowlach ryb poza Unią Europejską i aby przedstawiła sprawozdanie na temat wszelkich zagrożeń dla zdrowia;
52. podkreśla potrzebę zapewnienia, by spożywcze produkty akwakultury wytwarzane w UE bądź do niej importowane były zgodne z wysokimi standardami w zakresie ochrony środowiska oraz zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów;
53. zwraca się do Komisji o podjęcie działań dla zagwarantowania, że zasada wzajemnego uznawania i swobodnego przepływu dóbr jest stosowana do leków i leków zapobiegawczych stosowanych w akwakulturze, o sprzyjanie umowom o wzajemności z krajami trzecimi posiadającymi zaawansowaną wiedzę i doświadczenia w sektorze, a także o wspieranie wprowadzania najlepszych praktyk przez inne państwa i organy międzynarodowe;

---

¹ Dz.U. L 3 z 5.1.2005, s. 1.

54. potwierdza znaczenie systematycznych kontroli w miejscach dających dostęp do rynku wewnętrznego oraz w najważniejszych punktach przywozu, aby móc dać konsumentom pełną gwarancję, że produkty akwakultury importowane z krajów trzecich są systematycznie poddawane ścisłym kontrolom jakości, a zatem w pełni odpowiadają wspólnotowym normom w zakresie higieny i zdrowia publicznego;
55. zwraca się do Komisji i do państw członkowskich o promowanie tego rodzaju zasad w ramach WTO i wszystkich podobnych organizacji;
56. zachęca Komisję do promowania – w ramach wspólnotowej polityki współpracy z krajami rozwijającymi się – działań na rzecz wsparcia i szkolenia skierowanego do określonych odbiorców, które przyczyniałyby się do wspierania zrównoważonej akwakultury i podniesienia świadomości producentów w sektorze akwakultury tych krajów w zakresie polityki jakości i wyższych standardów produkcji, w szczególności w odniesieniu do aspektów związanych ze środowiskiem naturalnym i higieną oraz standardami socjalnymi w przemyśle;
57. wzywa Komisję do przedłożenia sprawozdania w sprawie norm środowiskowych i społecznych w sektorze akwakultury poza UE i o zastanowienie się nad sposobami lepszego informowania konsumentów;
58. wzywa Komisję do zainicjowania analiz oceny wpływu dotyczących możliwych skutków wspólnotowych umów handlowych dla sektora akwakultury;
59. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

PODSTAWY

Niniejsze sprawozdanie ma wnieść konkretny wkład w opracowanie nowej strategii wspólnotowej w dziedzinie akwakultury, która będzie mogła przyczynić się do trwałego rozwoju tego sektora w perspektywie średnio- i długoterminowej, przedstawiając ponadto szereg wskazówek operacyjnych i konkretnych postulatów skierowanych zarówno do Rady, jak i do Komisji Europejskiej, która jest proszona o przedstawienie w najbliższym czasie odpowiedniego wniosku legislacyjnego.

Sektor akwakultury europejskiej liczy ponad 16,5 tys. przedsiębiorstw, których ogólne roczne wpływy wynoszą ponad 3,5 mld euro i przyczynia się w sposób bezpośredni i pośredni do tworzenia miejsc pracy (w sektorze pracuje około 64 tys. osób)¹. Chociaż europejska produkcja sektora dwukrotnie wzrosła w okresie od 1981 r. do 2001 r., dochodząc do 1,3 mln ton, to pozostała jednak na niezmiennym poziomie (+0,5%) do 2008 r., podczas gdy produkcja światowa w tym samym okresie odnotowała bardzo wysoki wzrost (+7,6% rocznie)². W ujęciu globalnym, charakteryzującym się silnym popytem na produkcję sektora, akwakultura europejska stanowi więc jedynie 2% produkcji akwakultury światowej³ w sytuacji, w której spożycie wewnętrzne wynosi ponad 5 mln ton rocznie, co zmusza sektor europejski do pokrywania 2/3 zapotrzebowania importem z krajów trzecich.

W chwili obecnej nie istnieje zharmonizowane prawodawstwo wspólnotowe obejmujące sektor akwakultury wciąż podlegający niezliczonej liczbie wspólnotowych aktów legislacyjnych i przepisów krajowych, które mogą nawet znacznie różnić się w poszczególnych państwach, prowadząc do powstawania mało przejrzystych ram prawnych, a nawet do przypadków dyskryminacji i zniekształcania rynku, które nie zachęcają do inwestycji w sektorze. Pierwszy komunikat Komisji z 2002 r.⁴, który stał się przedmiotem rezolucji legislacyjnej Parlamentu już w styczniu 2003 r.⁵, z pewnością nie przyczynił się do poprawy przejrzystości ram prawnych. Komisja i Rada nadal przyjmowały – często w ramach procedury komitetowej⁶ – przepisy wykonawcze dotyczące sektora akwakultury (ekologicznej i nie tylko), w sprawie których Parlament nie miał dotychczas możliwości wypowiedzenia się w sposób bezpośredni. Niedawny komunikat Komisji z kwietnia 2009 r., będący przedmiotem niniejszego sprawozdania, stanowi zatem nową okazję do opracowania szczegółowych ram wspólnotowych dla sektora akwakultury, niezmiennie dążąc do ostatecznego celu, jakim pozostaje ustrukturuowany rozwój zrównoważonej akwakultury europejskiej przestrzegającej równowagi ekologicznej, nadającej wyższą wartość gospodarczą podmiotom działającym w sektorze i wspólnotom lokalnym, do których należą oraz dającej większe gwarancje konsumentom. Należało będzie zatem rozważyć właściwą synergię – zarówno na poziomie legislacyjnym, jak i na poziomie operacyjnym – między propozycjami przedstawionymi na rzecz sektora akwakultury a ramami nowej, opracowywanej właśnie

---

¹ Framian (2009) "Definition of data collection needs for aquaculture"

² Komisja Europejska, „Badanie wyników gospodarczych i konkurencyjności sektora akwakultury europejskiej”, grudzień 2008 r.

³ FAO (2009) Fishstat Plus Database, „Aquaculture production 1950-2007”

⁴ „Strategia zrównoważonego rozwoju europejskiej akwakultury”, COM(2002)511 fin.

⁵ Sprawozdanie Huguesa Matina (A5-0448/2002, 2002/2058(INI)), przyjęte na posiedzeniu plenarnym w dniu 16 stycznia 2003 r.

⁶ Np. rozporządzenie (WE) 710/2009 opublikowane w Dzienniku Urzędowym z dnia 5 sierpnia 2009 r. zmieniające rozporządzenie 834/2007.

WPRyb na okres po 2012 r.

2.3.2010

OPINIA KOMISJI OCHRONY ŚRODOWISKA NATURALNEGO, ZDROWIA PUBLICZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA ŻYWNOŚCI

dla Komisji Rybołówstwa

w sprawie nowego impulsu dla strategii zrównoważonego rozwoju europejskiej akwakultury
(2009/2107(INI))

Sprawozdawczyni: Kartika Tamara Liotard

WSKAZÓWKI

Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności zwraca się do Komisji Rybołówstwa, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

- A. mając na uwadze, że istnienie każdej formy akwakultury musi być uzasadnione z punktu widzenia trwałego rozwoju i społecznego, a zatem nie mogą one prowadzić do powstania szkód w ekosystemach w wyniku wzrostu koncentracji naturalnych substancji oraz koncentracji substancji wyprodukowanych przez człowieka, jak np. nieulegających degradacji chemikaliów i dwutlenku węgla, a także w wyniku fizycznych zakłóceń;
- B. mając na uwadze, że zrównoważone ekologicznie formy akwakultury mogłyby wnieść pozytywny wkład w ochronę środowiska, jak również zapewnić alternatywny sposób na sprostanie dużej części zapotrzebowania na produkty rybołówstwa,
- C. mając na uwadze, że akwakultura i związana z nią infrastruktura nie mogą prowadzić do tego, by ludzie byli systematycznie pozbawiani środków niezbędnych do zaspokajania swych podstawowych potrzeb związanych z wyżywieniem, wodą i schronieniem;
- D. mając na uwadze, że ryby mogą odczuwać ból i stres oraz fakt, że wiele form akwakultury nie spełnia wymagań, jakie UE stawia w zakresie dobrostanu zwierząt, a także mając na uwadze, że należyte uwzględnianie norm w zakresie dobrostanu zwierząt oraz ich stosowanie może przynieść znaczne korzyści, takie jak poprawiona jakość produktów oraz mniejsze szkody dla środowiska naturalnego,
- E. mając na uwadze, że UE jest importerem netto produktów akwakultury; mając również

na uwadze, że konieczne jest wprowadzenie wiarygodnego systemu certyfikacji produktów akwakultury;

- F. mając na uwadze rosnącą liczbę nowych gatunków roślin i zwierząt uzyskiwanych w wyniku hodowli w akwakulturze;
- G. mając na uwadze, że Komisja opublikowała ostatnio komunikat w sprawie strategii zrównoważonego rozwoju europejskiej akwakultury¹,
  - 1. zwraca uwagę Komisji na fakt, że wiele form akwakultury może mieć negatywne skutki zarówno dla dobrostanu zwierząt, jak i zdrowia ludzi, np. degradacja siedlisk, stosowanie chemikaliów do zwalczania chorób, wyczerpywanie i zasolenie wody pitnej oraz gleby uprawnej, zanieczyszczenie azotanami, zwłaszcza w jeziorach oraz zamkniętych i półzamkniętych zbiornikach morskich takich jak Morze Bałtyckie, zachwianie różnorodności biologicznej za sprawą uciezek ryb hodowlanych; wzywa Komisję do opracowania prawodawstwa, które wyeliminowałoby to negatywne oddziaływanie;
  - 2. wzywa Komisję do bardziej zdecydowanego uwzględnienia kwestii dobrostanu ryb (biorąc pod uwagę ich przypuszczalną zdolność myślenia i odczuwania) w zrównoważonej strategii w dziedzinie akwakultury, a także do przeprowadzenia badań dotyczących wskaźników dobrostanu, metod oszłamiania i uśmiercania oraz mechanizmów transportowania ryb;
  - 3. wzywa Komisję do przedstawienia zrównoważonego systemu certyfikacji produktów akwakultury, który wykraczałby poza postanowienia ujęte w rozporządzeniu (WE) nr 1251/2008, wprowadzając – obok certyfikacji, która odnosi się do zdrowia zwierząt – również certyfikację regulującą aspekty środowiskowe i społeczne, bezpieczeństwo żywności, dobrostan zwierząt i kwestie gospodarczo-finansowe; zwraca zatem uwagę Komisji, że w ramach FAO dokonały się pozytywne zmiany w kierunku przyjęcia takiego systemu certyfikacji;
  - 4. zwraca uwagę, że w odniesieniu do akwakultury istnieją znaczne rozbieżności regulacyjne, co może powodować przenoszenie przez przedsiębiorstwa produkcji w takie miejsca, gdzie stosuje się najmniej surowe przepisy, a także nalega, aby Komisja Europejska zakazała wprowadzania na rynek europejski produktów niespełniających europejskich norm produkcyjnych;
  - 5. zwraca uwagę Komisji, że nowe metody produkcji stosowane w akwakulturze i/lub nowe gatunki zwierząt i roślin, które weszły na rynek po 15 maja 1997 r., mogą być objęte rozporządzeniem dotyczącym nowej żywności, a zatem wymagać pozwolenia na wprowadzenie do obrotu;
  - 6. wzywa Komisję, aby najpierw zbadała metody produkcji w hodowlach ryb poza Unią Europejską i aby przedstawiła sprawozdanie na temat wszelkich zagrożeń dla zdrowia;
  - 7. wzywa Komisję, aby naciskała na przeprowadzanie w przedsiębiorstwach zajmujących

---

¹ COM(2009) 162 wersja ostateczna, Budowa zrównoważonej przyszłości dla akwakultury – Nowy impuls dla strategii zrównoważonego rozwoju europejskiej akwakultury.

się akwakulturą poza UE rygorystycznych inspekcji i prowadzenie monitoringu w celu zagwarantowania, że importowane produkty będą zgodne ze standardami UE, a producenci europejscy będą mieć do czynienia z uczciwą konkurencją;

8. podkreśla potrzebę zapewnienia, by spożywcze produkty akwakultury wytwarzane w UE bądź do niej importowane były zgodne z wysokimi standardami w zakresie ochrony środowiska oraz zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów;
9. wzywa Komisję do pilnego ustalenia szczegółowych kryteriów i wytycznych dla sektora akwakultury w odniesieniu do interpretacji i wdrażania dyrektyw UE w sprawie oceny wpływu na środowisko; podkreśla, że starania te nie powinny podważać zdolności rządów krajowych i władz lokalnych do określania własnych kryteriów i wytycznych, uwzględniających specyfikę danego obszaru;
10. podkreśla, że poszanowanie różnorodności biologicznej powinno stać się podstawową zasadą polityki UE w dziedzinie akwakultury, zarówno w odniesieniu do wód krajowych, jak i zewnętrznego wymiaru strategii w zakresie akwakultury, przy wspieraniu hodowli ryb jedynie w wypadku, gdy hodowane gatunki występują lokalnie bądź są już dobrze ugruntowane; wzywa do naukowej oceny ryzyka wprowadzania innych niż rdzenne gatunków oraz opracowania sposobów na pohamowanie rozprzestrzeniania się i monitorowanie ekologicznie szkodliwych gatunków;
11. wzywa Komisję do przedstawienia wskazówek dotyczących rozwiązywania konfliktów powstających w związku z wdrażaniem ramowej dyrektywy wodnej w odniesieniu do działalności w zakresie akwakultury; podkreśla jednak, że takie wskazówki nie powinny szkodzić ogólnemu celowi dotyczącemu dobrego stanu wód, jak podano w ramowej dyrektywie wodnej¹;
12. wzywa Komisję do promowania rozwoju morskiego planowania przestrzennego w kontekście nowej zintegrowanej polityki morskiej UE², jako sposobu koordynowania działań Wspólnoty w odnośnych obszarach, łącznie z akwakulturą;
13. nalega, aby Komisja promowała badania i rozwój w odniesieniu do akwakultury, kładąc nacisk na zintegrowane i zamknięte systemy recyrkulacji wody.

---

¹ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej, Dz. U. L 327 z 22.12.2000.

² Komunikat Komisji COM(2007) 575 wersja ostateczna – Zintegrowana polityka morska Unii Europejskiej.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	23.2.2010
Wynik głosowania końcowego	+ : 42 - : 0 0 : 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	János Áder, Elena Oana Antonescu, Paolo Bartolozzi, Sandrine Bélier, Sergio Berlato, Milan Cabrnich, Nessa Childers, Bas Eickhout, Edite Estrela, Elisabetta Gardini, Gerben-Jan Gerbrandy, Satu Hassi, Jolanta Emilia Hibner, Dan Jørgensen, Karin Kadenbach, Christa Kläß, Jo Leinen, Peter Liese, Kartika Tamara Liotard, Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė, Gilles Pargneaux, Antonyia Parvanova, Sirpa Pietikäinen, Mario Pirillo, Vittorio Prodi, Frédérique Ries, Oreste Rossi, Daciana Octavia Sârbu, Carl Schlyter, Horst Schnellhardt, Richard Seeber, Theodoros Skylakakis, Bogusław Sonik, Catherine Soullie, Salvatore Tatarella, Anja Weisgerber, Sabine Wils, Marina Yannakoudakis
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Jutta Haug, Anna Záborská, Elżbieta Katarzyna Łukacijewska
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Veronica Lope Fontagné

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	4.5.2010
Wynik głosowania końcowego	+: 21 -: 0 0: 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Josefa Andrés Barea, Alain Cadec, João Ferreira, Pat the Cope Gallagher, Marek Józef Gróbarczyk, Carl Haglund, Isabella Lövin, Guido Milana, Britta Reimers, Crescenzo Rivellini, Ulrike Rodust, Struan Stevenson, Catherine Trautmann, Jarosław Leszek Wałęsa
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Jean-Paul Basset, Ole Christensen, Gabriel Mato Adrover, Antolín Sánchez Presedo, Ioannis A. Tsoukalas
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Carlos Coelho, Aldo Patriciello, Potito Salatto